

Κυριακή 15η Φεβρουαρίου 2026

Κυριακή Ἀπόκρεω.

(Μτθ. 25, 31 – 46).

«...πότε σέ εἶδομεν;» (Μτθ. 25, 44).

Σήμερα ξημέρωσε ἡ Κυριακή τῆς ἀγάπης! Βέβαια κάθε ἡμέρα γιά τόν πιστό εἶναι ἡμέρα ἀγάπης. Λανθασμένα ὀνομάζουμε τή σημερινή Κυριακή «Κυριακή τῆς μελλούσης κρίσεως». Ἐπρεπε νά ὀνομάζεται: «Κυριακή τῆς παρούσης κρίσεως». Λανθασμένα ἀντιλαμβανόμαστε πώς ἡ κρίση εἶναι ἓνα γεγονός τοῦ μέλλοντος. Ἡ κρίση εἶναι μία διαδικασία τοῦ παρόντος. Ὁ Κύριος κάθεται στόν θρόνο τῆς δόξας. Συγκεντρώνει μπροστά Του ὅλη τήν ἀνθρωπότητα. Ξεχωρίζει τοὺς ἀνθρώπους ἀνάλογα μέ τό ἂν ἀγάπησαν ἢ ὄχι. Ἡ ἀγάπη γίνεται τό μέτρο τῆς κρίσης τοῦ Θεοῦ. Ἄρα ἡ κρίση γίνεται ἤδη

ἀπό τώρα, ἀφοῦ ἀπό τώρα ἀγαπᾶμε τούς ἄλλους ἢ ἀδιαφοροῦμε γι' αὐτούς. Ἡ ἀγάπη δέν εἶναι ἓνα γεγονός ἠθικό οὔτε συναισθηματικό. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ εὕρεση τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος ἀγαπάει τόν συνάνθρωπό του, ἀγαπάει τόν Θεό του. Μέσα στό πρόσωπο τοῦ διπλανοῦ βρίσκεται τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι, πού στέκονται μπροστά στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ, ρωτοῦν τόν Κύριο: «πότε σέ εἶδομεν»; Αὐτό τό ἐρώτημα, ὅμως, πρέπει νά τό κάνουμε στόν ἑαυτό μας καθημερινά, πρίν ἔλθει τό κοινό τέλος τῶν πάντων. Νά ἀναλογιζόμαστε πότε εἶδαμε τόν Θεό γιά τελευταία φορά. Ψάχνουμε τόν Θεό στίς προσευχές, στά μυστήρια, στή μελέτη. Νιώθουμε τόν Θεό στή φύση, στήν ἁρμονία γύρω μας, στήν ὁμορφιά πού μᾶς περιβάλλει. Πότε, ὅμως, βλέπουμε τόν Θεό καθαρά; Εἶναι ἄλλο νά νιώθουμε τήν παρουσία Του καί ἄλλο νά βλέπου-

με τό πρόσωπό Του. Ἐάν δέν βλέπουμε τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, πῶς μπορούμε νά κοινωνήσουμε μαζί Του; Ἀκόμη καί ἡ συμμετοχή στά μυστήρια εἶναι ἄσκοπη, ἐάν μπροστά στήν κάθοδο τοῦ Θεοῦ ἐμεῖς ἔχουμε τόσο κλειστά τά μάτια τῆς ψυχῆς πού, ἐνῶ προσπαθοῦμε νά λάβουμε τή χάρη Του, δέν βλέπουμε καθαρά τό πρόσωπό Του. «Ὁψόμεθα τόν Θεόν καθώς ἐστί» μᾶς λέγει ὁ ἅγιος Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεξ. Τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτεται ἀτόφιο, ἀλλά πότε, στό μέλλον ἢ τώρα; Θά τό δοῦμε ἢ τό βλέπουμε ἤδη; Τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτεται καθημερινά σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἐμεῖς εἶναι ἀπαραίτητο νά προβληματιζόμαστε πόσο ἀντιλαμβανόμαστε καί εἰσπράττουμε αὐτή τήν ἀποκάλυψη.

«Πότε σέ εἶδομεν» ρωτᾶμε τόν Θεό. Ἐκεῖνος ἀπαντάει ὅτι Τόν εἶδαμε, ἀλλά δέν Τόν καταλάβαμε. Τόν εἶδαμε τόν Θεό στήν

καθημερινότητά μας. Ὁ Θεός φανερώνεται στά νοσοκομεῖα, στίς φυλακές, στά ιδρύματα τῆς προσφορᾶς, στά πεζοδρόμια τῆς σκληρῆς ἀσφάλτου. Ὁ Θεός φανερώνεται στά πρόσωπα τῶν «ἐλαχίστων», πού δέν εἶναι ξένοι ἀλλά ἀδέλφια μας. Τό πιο σημαντικό εἶναι ὅτι ὅλοι αὐτοί οἱ περιφρονημένοι καί ἀπαξιωμένοι δέν εἶναι μόνον ἀδέλφια μας, εἶναι καί ἀδέλφια τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνος, πού τούς ὀνομάζει ἀδελφούς Του, ταυτίζεται μαζί τους. Ἡ ταύτιση τοῦ Χριστοῦ μέ τόν ἀναγκασμένο ἄνθρωπο δέν εἶναι συμβολική. Εἶναι πραγματική. Τό πρόσωπο τοῦ γέροντα πού εἶναι μόνος, τοῦ ἀρρώστου πού πονάει, τοῦ ναρκομανῆ πού ἀργοπεθαίνει, τοῦ πρόσφυγα πού ξενιτεύτηκε, τοῦ παιδιοῦ πού κακοποιήθηκε, τοῦ βρώμικου ζητιάνου πού ὑβρίζεται, τοῦ ἀδικημένου πού ταπεινώθηκε, δέν εἶναι τό πρόσωπο μόνον ἑνός ἀνθρώπου. Εἶναι τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ὁ

Χριστός ἐνσαρκώνεται στό πρόσωπο κάθε ἀνθρώπου πού ἔχει ἀνάγκη καί χρειάζεται βοήθεια. Ὁ πόνος καί τό μαρτύριο τοῦ περιφρονημένου ἀνθρώπου τόν ταυτίζει μέ τόν πονεμένο καί ματωμένο Χριστό. Ἡ συνδρομή καί ἡ βοήθεια πρὸς κάθε ἐμπερίστατο εἶναι κοινω- νία μέ τόν ἴδιο τόν Ἰησοῦ. Ἐάν δέν βλέπουμε στά πρόσωπα τῶν ἀδελφῶν μας τῶν «ἐλαχίστων» τό πρόσωπο τοῦ Σωτήρα, τότε δέν πρόκειται ποτέ νά δοῦμε Ἐκεῖνον πού μᾶς φανερώνεται τόσο καθαρά μέσα ἀπό τούς συ- νανθρώπους μας.

Κάθε φορά πού κινούμαστε πρὸς τόν Χριστό μὴν ἀναλογιζόμαστε «πότε σέ εἶδομεν». Τόν εἶδαμε καθημερινά γύρω μας ἅπειρες φορές. Νά φοβόμαστε μήπως Τόν εἶδαμε καί Τόν προσπεράσαμε. Νά φοβόμαστε μήπως Τόν εἶδαμε, ἀλλά δέν ἀσχοληθήκαμε μαζί Του, διότι δέν Τόν ἀξιολογήσαμε σάν ση-

μαντικό και αξιοσέβαστο πρόσωπο. Νά προβληματιστούμε μήπως Τόν είδαμε αλλά Τόν περιφρονήσαμε, διότι έγινε ενοχλητικός. Ό πραγματικός έχθρός τῆς ἀγάπης δέν εἶναι τό μίσος. Ό ἀδυσώπητος έχθρός τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ ἀδιαφορία. Ἡ ἀδιαφορία πρὸς τοὺς διπλανοὺς μας εἶναι ἡ πραγματική κόλαση. Αὐτή τὴν κόλαση τῆς ἀδιαφορίας τὴ βιώνουμε ἀπὸ τώρα ὡς ἀπομόνωση καὶ μοναξιά. Αὐτή τὴν ὁδύνη τὴ νιώθουμε ὡς ἀποξένωση πρῶτα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ μετὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐάν θέλουμε νά δοῦμε πρόσωπο Θεοῦ, ἄς ἐνδιαφερθοῦμε γιὰ τίς ἀνάγκες τῶν διπλανῶν μας. Ἐάν συνδράμουμε τοὺς ἐλάχιστους ἀδελφούς μας, θά ἔχουμε κάνει ἀδελφό μας τὸν Χριστό. Τότε τό πρόσωπό Του θά φωτίζει τὰ σκοτάδια μας καὶ θά μᾶς χαρίζει τὸν Παράδεισο ὡς ἐμπειρία ἀπὸ τώρα καὶ ὡς προοπτική στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.